

המערכת

בשעה קשה זו, כאשר ישמעאלים מפלשת וצור (פלשתין ולבנון) נושאים ראש על עם ישראל – חזק ונתחזק בתקנה הקדושה של לימוד הרמב"ם, אשר בוודאי תביא לקיום האמור בהמשך המזמור "כן תרדפם בסערך ובסופתך תבהלם. . יבושו ויבהלו עדי עד ויחפרו ויאבדו"

חניא בסוף פרק ג'

"תניא בסוף פרק ג'" – כאשר לומדים ג' פרקים ביום, אזי בהכרח "בסוף" מגיעים ללימוד התניא ולגילוי ה"איתן" שבנשמה.

• • •

את תקנת לימוד הרמב"ם ייסד הרבי בניסן תשד"מ, כאשר החל לומר את פרק פ"ג בתהלים, הנושא "תפלה על המלחמות שהיו על ישראל" – כי הנה אויבך יהמיון ומשנאיך נשאו ראש. . אהלי אדום וישמעאלים מואב והגרים. . פלשת עם יושבי צור."

בשעה קשה זו, כאשר ישמעאלים מפלשת וצור (פלשתין ולבנון) נושאים ראש על עם ישראל – חזק ונתחזק בתקנה הקדושה של לימוד הרמב"ם, אשר בוודאי תביא לקיום האמור בהמשך המזמור "כן תרדפם בסערך ובסופתך תבהלם. . יבושו ויבהלו עדי עד ויחפרו ויאבדו."

חז"ל אומרים על הפסוק "אני חומה" – "זו תורה". ביצור חומת לימוד התורה, כפי שבאה לידי ביטוי באחדות כל עם ישראל בלימוד התורה **כולה**, היא החומה והמבצר, המגן והעוז אשר ישבית אויב ומתנקם, ויביאו לנצחונו של מלך המשיח, אשר אז – "וידעו כי אתה, שמך ה' לבדך עליון על כל הארץ."

– חזק ונתחזק בהשתתפות במעמדי הסיום והשמחה לגמרה של תורה, וברוב עם הדרת מלך;

– חזק ונתחזק בלימוד עצמו על כל שלושת מסלוליו "לקטן ולגדול";

– וחזק ונתחזק באמונה בקיום היעוד המופיע בסיום ספרי הרמב"ם: "ובאותו הזמן לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות. . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר: כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים."

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

בשבע הקרוב יצינו אלפי יהודים ברחבי העולם את סיום הרמב"ם ותחילת מחזור ה"ד החזקה בלימוד ספר משנה-תורה.

אירוע זה חל בסמיכות ליום הסתלקותו של הרמב"ם בכ"ף טבת, ושל אדמו"ר הזקן בכ"ד בו. רבות נאמר על הקשר בין שני התאריכים-האישים, בפרט בתורתו של נשיא דורנו.

ישנו פרט מעניין ביותר בנושא של תקנת לימוד הרמב"ם: תקנה זו של לימוד "נגלה", דווקא היא ספגה את חיצו ביקורתם של המנגדים וה"אביגדורים" של דורנו; במובן מסויים, אף יותר משאר המבצעים והתקנות של הרבי. ולכאורה איפכא מסתברא?

אלא שהיא הנותנת: לימוד הרמב"ם, ספר "הלכות הלכות", מסמל את עניין לימוד התורה לשמה בטהרתו. לימוד לשם נותן התורה, לימוד בו השכל הוא רק כלי לקלוט את תורת-הוראותיו של מלך מלכי המלכים, בלי לתת לו "ממתק" של פלפול והעמקה.

בעניין הזה, שונה תקנת לימוד הרמב"ם ממחזורי לימוד אחרים (כמו הדף-היומי בבבלי וירושלמי וכדומה), הכוללים גם טעמי תורה ורבדים שונים של פשט רמז ודרוש. לימוד שלושה פרקים של הלכות, ומאיך – הלכות שחלקם הגדול אינו נוגע למעשה בימינו – הוא תמצית העניין של לימוד התורה כפי שחסידות רואה אותו. לימוד המעלה על נס את קדושת התורה ואותיותיה, את היותה צינור לרצונו וחכמתו של הקב"ה, ולא קרדום לשכל האדם, נעלה ככל שיהיה. אופייני אם כן הדבר, שספר זה פותח בהלכות "ייסודי התורה" הכוללים רזין דאורייתא, ומסיים בהלכות מלכים ומלך המשיח.

סוג לימוד כזה, בהכרח שיהיה קשור ויוביל להנחות הבסיסיות של תורת החסידות. כ"ף טבת של הרמב"ם, מוביל איפוא ישירות לכ"ד טבת של אדמו"ר הזקן. אפשר לומר כי הדבר מרומז במילים הראשונות של ספר התניא: